

PUBLISISTIN KIRJOITUKSIA

I

Kansalainen Jean Longuet lähetti minulle kirjeen, joka sisältää pääasiassa samoja valitteluja kuin Longuet'n artikkelikin: „Miten venäläisiä petetään?” („Populaire”⁷⁹ 10. I. 1920). Longuet lähetti minulle myös lehtensä mainitun numeron yhdessä „Internationalen uudestijärjestämisenvaliokunnan” („Comité pour la Reconstruction de l'Internationale”)⁸⁰ lehtisen kanssa. Lehtisessä on julkaistu kaksi päätöslauselmaehdotusta, jotka esitetään Ranskan sosialistisen puolueen edustajakokoukselle Strassburgissa. Lehtisen ovat allekirjoittaneet „Internationalen uudestijärjestämisenvaliokunnan” nimessä 24 henkilöä: Amédée Dunois, Fanny Clar, Caussy, Delépine, Paul Faure, L.-O. Frossard, Eugène Frot, Courdeaux, Leiciague, Le Troquev, Paul Louis, Jean Longuet, Maurice Maurin, Mayéras, Mouret, Mauranges, Palicot, Pécher, Marianne Rauze, Daniel Renault, Servantier, Sixte Quenin, Tommasi, Verfeuil.

Mielestäni on tarpeetonta vastata Jean Longuet'n valiteluihin ja hyökkäilyihin: tyydyttäväksi vastauksiksi on katsottava „Vie Ouvrière”⁸¹ lehdessä 16. I. 1920 julkaistu F. Loriot'in artikkeli, jonka otsikkona on „Hiljemmin, Longuet!” („Tout doux, Longuet!”), ja „Kommunististen Internationalen”⁸² 7.—8. numerossa julkaistu Trotskin artikkeli „Jean Longuet”. Lisättävää tähän on hyvin vähän; ehkä kuitenkin kannattaisi koota aineistoa 21. VII. 1919 tehdyn lakon epäonnistumisen historiasta. Mutta Moskovasta käsin en voi sitä tehdä. Olen nähnyt ainoastaan yhdessä itävaltalaisessa kommunistisessa sanomalehdessä „Avantista!”⁸³

otetun lainauksen, jossa paljastetaan erään mitä iljettävimmän sosialipetturin (eli anarkistipetturin?), entisen syndikalistin ja parlamentinvastaisen kirkujan Jouhaux'en iljettävä osuus tässä asiassa. Miksei Longuet voisi antaa jonkun tehtäväksi laatia kokoelma — Pariisissa se on helppo tehdä —, johon kerättäisiin kaikki Euroopan kommunistisissa sanomalehdissä julkaistut, kaikki 21. VII. 1919 tehdyn lakon epäonnistumista koskevat asiakirjat, kirjoitukset ja artikkelit sekä erikoishaastattelut, joita ovat antaneet kaikki asiasta kiinnostuneet johtomiehet ja lakkolaiset? Julkaisisimme mielellämme tällaisen kokoelman. „Sosialistiseksi kasvatustyöksi”, josta koko maailman „keskustalaiset” (riippumattomat Saksassa, longuetlaiset Ranskassa, I.L.P.* Englannissa j.n.e.) niin paljon ja mielellään puhuvat, ei ole käsitettävä sosialismin yleisten näkökohtien pedanttisen doktrinääristä toistamista, koska näihin näkökohtiin ovat kaikki kyllästyneet ja koska ne eivät vv. 1914—1918 jälkeen herätä kenessäkään luottamusta, vaan tällaiseksi kasvatustyöksi on käsitettävä se, että jatkuvasti *paljastetaan* johtajien *virheet* ja liikkeessä sattuneet hairahdukset.

Esimerkiksi. Kaikki ne sosialististen puolueiden, ammattiliittojen, työväen osuuskuntien johtajat ja huomattavat edustajat, jotka vv. 1914—1918 sodassa olivat „isänmaan puolustuksen” kannalla, menettelivät kuin sosialismin peturit. „Sosialistisen kasvatustyön” suorittaminen käytännössä merkitsee juuri sitä, että paljastetaan jatkuvasti heidän virheensä, selitetään järjestelmällisesti, että tämä sota oli *kummaltakin* taholta rosvojen sota ryöstösaaliin jakamisesta, että samanlainen sota toistuu *v ä i s t ä m ä t t ö m ä s t i*, ellei proletariaatti kukista porvaristoa vallankumouksen kautta.

Nimenomaan mainitsemissani päätöslauselmissa puhutaan tällaisesta kasvatustyöstä, mutta todellisuudessa niiden avulla turmellaan sosialisteja, sillä niissä verhotaan ja sivuutetaan vaieten se petollisuus, kavaluus, totunnaisuus, piintyneisyys, etuilu, poroporvarillisuus, siis ne virheet, joiden voittaminen ja joista vapautuminen, tietoisesti tapahtuva vapautuminen, onkin todellista kasvatustyötä.

* — Independent Labour Party — Riippumaton työväenpuolue. *Toim.*

II

Kumpikin longuetlaisten päätöslauselma on aivan kelvoton. Mutta erääseen erikoistarkoitukseen ne sentään kelpaavat mainiosti: havainnollistamaan ehkä vaarallisinta paha nykyisessä Lännen työväenliikkeessä. Tämä paha on siinä, että vanhat johtomiehet, nähdessään kansanjoukkojen vastustamattoman mieltymyksen bolshevismiin ja Neuvostovaltaan, etsivät ulospääsyä (*ja usein löytävätkin!*) proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan *sanallisesta* tunnustamisesta pysyen todellisuudessa joko proletariaatin diktatuurin vihollisina tahi miehinä, jotka eivät pysty tai eivät halua käsittää sen merkitystä ja toteuttaa sitä käytännössä.

Miten tavattoman, miten äärettömän vaarallista on tämä paha, sen osoitti erittäin havainnollisesti Unkarin ensimmäisen Neuvostotasavallan⁸⁴ tuhoutuminen (ensimmäistä tuhoutunutta seuraa toinen, voitokas). „Punaisen Lipun” („Die Rote Fahne”, Wien⁸⁵), Itävallan kommunistisen puolueen Pää-äänenkannattajan useissa artikkeleissa on paljastettu eräs tuon tuhoutumisen tärkein syy: niiden „sosialistien” petturuus, jotka sanoissaan siirtyivät Béla Kúnin puolelle ja julistautuivat kommunisteiksi, mutta teoissaan eivät toteuttaneet proletariaatin diktatuurin mukaista politiikkaa, vaan horjuivat, arkailivat, juoksivat porvariston luo, osa heistä suorastaan sabotoi proletaarista vallankumousta ja petti sen. Unkarin Neuvostotasavaltaa ympäröineet maailmanmahtavat imperialistirosvot (s.o. Englannin, Ranskan y.m. porvarilliset hallitukset) käyttivät tietysti hyväkseen tuota Unkarin Neuvostovallan hallituksen *sisällä* ilmennyttä horjuntaa ja tukahduttivat petomaisesti tämän vallan Romanian pyövelien voimin.

Epäilemätöntä on, että osa Unkarin sosialisteista siirtyi *vilpittömästi* Béla Kúnin puolelle ja julistautui *vilpittömästi* kommunistiseksi. Mutta asian olemus ei muutu siitä lainkaan: „vilpittömästi” kommunistiksi julistautunut henkilö, joka itse asiassa horjuu ja arkailee sen sijaan, että ajaisi ehdottoman lujaa, horjumattoman päättäväistä, tavattoman rohkeaa ja sankarillista politiikkaa (vain tällainen politiikka vastaa proletariaatin diktatuurin tunnustamista) — sellainen henkilö tekee selkärangattomuutensa, horjuntansa ja epäröintinsä takia samanlaisen petoksen kuin suorana-

nen petturikin. Mieskohtaisesti on hyvin suuri ero niiden välillä, jotka ovat pettureita heikkoutensa vuoksi, ja niiden välillä, jotka ovat pettureita tahallisesti ja laskelmallisesti; poliittisessa mielessä tätä eroa *ei ole*, sillä politiikka merkitsee miljoonien ihmisten todellista kohtaloa, ja tämä kohtalo ei muutu siitä, ovatko miljoonia työläisiä ja köyhiä talonpoikia pettäneet pyyteelliset petturit vai ne, jotka ovat pettureita heikkoutensa vuoksi.

Tällä hetkellä on mahdoton tietää, mikä osa niistä longuetlaisista, jotka ovat allekirjoittaneet kysymyksessä olevat päätöslauselmat, kuuluu mihinkin mainitsemaamme kategoriaan tai johonkin kolmanteen kategoriaan, ja olisi turhaa koettaa ratkaista tätä kysymystä. Tärkeää on, että *poliittisena suuntauksena* nämä longuetlaiset ajavat nykyään nimenomaan unkarilaisten „socialistien” ja „socialidemokraattien” politiikkaa, siis niiden politiikkaa, jotka tuhosivat Neuvostovallan Unkarissa. Longuetlaiset ajavat juuri samaa politiikkaa, sillä sanallisesti he ilmoittavat kannattavansa proletariaatin diktatuuria ja Neuvostovaltaa, mutta todellisuudessa käyttäytyvät entiseen tapaan, he puoltavat edelleenkin päätöslauselmissaan ja toteuttavat käytännössä entistä politiikkaa, joka tietää pikku myönnytyksiä sosialishovinismille, opportunistille, porvarilliselle demokratialle, horjuntaa, epäröintiä, karttelua, kieräilyä, vaitioloa y.m.s. Näistä pikku myönnytyksistä, horjunnasta, epäröinnistä, karttelusta, kieräilystä ja vaitiolosta on väistämättömänä lopputuloksena proletariaatin diktatuurin *kavaltaminen*.

Diktatuuri on painava, ankara ja verinen sana, joka ilmentää kahden luokan, kahden maailman, kahden maailmanhistoriallisen aikakauden välistä armotonta taistelua elämästä ja kuolemasta.

Tällaisia sanoja ei saa syyttää tuuleen.

Kun asetetaan päiväjärjestykseen proletariaatin diktatuurin toteuttaminen ja samanaikaisesti „pelätään loukata” Albert Thomas’ea, herroja Bracke’ja, Sembat’ita ynnä muita iljettävimmän ranskalaisen sosialishovinismin rita-reita, „L’Humanitén” *, „La Bataille’n” ⁸⁶ petturilehtien sankareita y.m.s., niin se on työväenluokan pettämistä — johtukoon se kevytmielisyydestä, tietoisuuden puutteesta,

* — „Ihmiskunta”. *Toim.*

selkärangattomuudesta tai muista syistä, se kuitenkin kaikissa tapauksissa merkitsee työväenluokan pettämistä.

Sanojen ja tekojen ristikkäisyys tuhosi toisen Internationalen. Kolmannen Internationalen syntymästä ei ole kulu-
nut vielä vuottakaan, mutta se alkaa jo olla muotiasiana ja houkuttimena niille politikoitsijoille, jotka pysyttelevät joukkojen mukana. Kolmatta Internationalea alkaa jo uhata vaara, että sanat ja teot menevät ristiin. Kaikkialla on hinnalla millä hyvänsä paljastettava tämä vaara, tämän pahan jokainen ilmaus on juurittava pois.

Longuetlaisten päätöslauselmissa (samoin kuin Saksan riippumattomien, noiden Saksan longuetlaisten viime edustajakokouksen päätöslauselmissa) muutetaan „proletariaatin diktatuuri” samanlaiseksi ikoniksi, jollaisia olivat toisen Internationalen päätöslauselmat ammattiliittojen johto- ja virkamiehille, parlamentaarikoille sekä osuuskuntien virkailijoille: ikonin edessä pitää rukoilla, sen edessä voi tehdä ristinmerkin, ikonin edessä pitää kumartaa, mutta ikoni ei lainkaan muuta käytäntöä, käytännön politiikkaa.

Ei, herrat, me emme salli „proletariaatin diktatuuri” tunnuksen muuttamista ikoniksi, me emme hyväksy sitä, että III Internationaleassa siedettäisiin sanojen ja tekojen ristikkäisyyttä.

Mikäli kannatatte proletariaatin diktatuuria, niin älkää harjoittako silloin sosialishovinismin suhteen sitä kieräilevää, epäjohdonmukaista sovittelupolitiikkaa, jota nyt harjoitatte ja jota ilmentävät jo ensimmäisen päätöslauselmanne ensimmäiset rivit: sota, suvaitkaa huomata, „hajotti” (a déchiré) II Internationalen, irrotti sen „sosialistisesta kasvatustyöstä” (éducation socialiste), ja „eräät tämän Internationalen osat” (certaines de ses fractions) „heikensivät itsensä” sillä, että jakoivat vallan porvariston kanssa, ja niin edelleen ja niin pois päin.

Näin eivät puhu miehet, jotka kannattavat tietoisesti ja vilpittömästi proletariaatin diktatuurin aatetta. Näin puhuvat miehet, jotka ottavat askelen eteenpäin ja kaksi taaksepäin, tahi sitten politikoitsijat. Jos aikomukseenne on puhua näin, oikeammin sanoen, niin kauan kuin puhutte näin, niin kauan kuin politiikkanne on tällaista, pysykää II Internationaleassa, teidän paikkanne on siellä. Tahi jättäkööt työläiset, jotka joukkopainostuksellaan sysäävät teitä III Internationaleen, jättäkööt he teidät II Internationaleen ja siirtykööt

itse, *ilman teitä*, III Internationaleen. Näille Ranskan sosialistiseen puolueeseen, Saksan riippumattomaan sosialidemokraattiseen puolueeseen kuin myös Englannin riippumattomaan työväenpuolueeseen kuuluville työläisille sanomme pitäen kiinni samasta ehdosta: terve tuloa!

Jos hyväksytään proletariaatin diktatuuri ja puhutaan samalla vuosien 1914—1918 sodasta, niin on sanottava toisin: tämä sota oli englantilais-ranskalais-venäläisen imperialismin rosvojen ja saksalais-itävaltalaisen imperialismin rosvojen välistä sotaa saaliin, siirtomaiden ja finanssivaikeus-„alueiden” jakamisesta. „Isänmaan puolustuksen” propagointi tässä sodassa oli sosialismin pettämistä. Ellei tätä totuutta selitetä perinpohjaisesti, ellei tätä petosta juurita pois työläisten mielestä ja sydäimestä, heidän politiikastaan, niin *ei voida* pelastua kapitalismin tuottamilta onnettomuuksilta, *ei voida* pelastua uusilta sodilta, jotka ovat *kiertämättömiä* niin kauan kuin kapitalismi säilyy.

Ettekö halua, ettekö voi puhua näin, tehdä *tällaista* propagandaa? Haluatteko „säälää” itseänne tai ystäviänne, jotka eilen propagoivat „isänmaan puolustusta” Saksassa Vilhelmin tai Nosken aikana, Englannissa ja Ranskassa porvariston valtakaudella? Siinä tapauksessa *säälikää* myös III Internationalea! tehkää se onnelliseksi poissaolollanne!

III

Tähän saakka olen puhunut toisesta noista kahdesta päättölauselmasta. Toinen ei ole sen parempi. Siinä tuomitaan „juhlallisesti” („solennelle”) „konfyysilaisuus” ja jopa „mikä tahansa kompromissikin” („toute compromission” — tämä on pelkkää vallankumouksellista sanahelinää, sillä ei saa vastustaa *mitä tahansa* kompromissia) ja samalla hoidetaan kiertäen kaartaten ja epäjohdonmukaisesti yleisiä korulauseita, jotka eivät selvennä „proletariaatin diktatuuri” käsitettä, vaan hämäävät sitä, hyökkäillään „hra Clemenceau’n politiikkaa” vastaan (Ranskan porvarillisten politikoitsijain yleinen tapa kuvata valtaklikin vaihdos valtajärjestelmän muutokseksi) ja selostetaan ohjelmaa, joka peruskohdiltaan on *reformistinen* — verot, „kapitalististen monopolien kansallistaminen” j.n.e.

Longuetlaiset eivät ole käsittäneet *eivätkä halua* käsittää (osa heistä *ei pysty* käsittämään), että vallankumouksellisella sanahelinällä verhottu reformismi oli II Internationaalen suurimpana pahana, perussyynä sen häpeälliseen vararikkoon, perussyynä siihen, että „socialistit” kannattivat sotaa, jossa tuhottiin kymmenen miljoonaa ihmistä sen suurkysymyksen ratkaisemiseksi, kumpi saalistajakapitalistiryhmä, englantilais-ranskalais-venäläinenkö vai saksalainen, saa ryövätä koko maailmaa.

Longuetlaiset ovat todellisuudessa edelleenkin reformisteja, jotka verhoavat reformismiaan vallankumouksellisilla korulauseilla ja käyttävät vain vallankumouksellisena korulauseena uutta sanontaa „proletariaatin diktatuuri”. Proletariaatti ei tarvitse tällaisia johtajia enempää kuin Saksan riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen ja Englannin riippumattoman työväenpuolueen johtajiakaan. Tällaisten johtajien johdolla proletariaatti ei voi toteuttaa diktatuuriaan.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen ei merkitse, että on käytävä rynnäkköön, noustava kapinaan *minä* hetkenä *hyvänsä* ja hinnalla millä hyvänsä. Se on pötyä. Kapinan menestyminen edellyttää pitkäaikaista, taidokasta, sitkeää ja suuria uhreja vaativaa valmistelua.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen merkitsee päättäväistä, säälimätöntä ja mikä tärkeintä — täysin tietoista ja käytännössä täysin johdonmukaisesti tapahtuvaa irtisanoutumista II Internationaalen opportunistista, reformismista, puolinaisuudesta ja kartteliaisuudesta; — välien katkaisemista johtomiehiin, jotka *eivät voi olla* noudattamatta vanhoja perinteitään, vanhoihin (ei iältään, vaan menettelytavoiltaan vanhoihin) parlamentaarikkoihin, ammattiliittojen, osuuskuntien y.m.s. virkamiehiin.

On sanouduttava irti heistä. On rikos sääliä heitä, sillä se merkitsee kymmenien miljoonien työläisten ja pientalonpoikien perusetujen kavaltamista kymmenen- tai sadantuhannen miehen pikkuetujen vuoksi.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen merkitsee, että järjestetään kokonaan uudelleen jokapäiväinen puoluetyö, laskeudutaan alas niiden miljoonien työläisten, *batrakkien* ja pientalonpoikien luo, joita ei voida pelastaa kapitalismin ja sodan vitsauksilta ilman *Neuvostoja* ja porvaristoa kukistamatta. Tämä on selitettävä konkreettisesti, yksinker-

taisesti ja selvästi joukoille, kymmenille miljoonille, niille on sanottava, että *niiden* Neuvostojen on otettava *kaikki* valta, niiden etujoukon, vallankumouksellisen proletariaatin puolueen on *johdettava* taistelua,— juuri sitä on proletariaatin diktatuuri.

Longuetlaiset eivät lainkaan käsitä tätä totuutta, heillä ei ole pienintäkään halua eikä kykyä toimia jatkuvasti sillä tavalla.

IV

Itävallassa kommunismi on elänyt vaikeata aikaa, joka ei liene vieläkään täysin päättynyt: kasvun synnyttämiä vaikeuksia, harhakuvittelua, että julistauduttuaan kommunistiseksi ryhmä saattaa muodostua voimaksi käymättä laajaa kamppailua vaikutuksensa ulottamisesta kansanjoukkoihin, virheitä henkilövalinnassa (virheitä, jotka alussa ovat *kiertämättömiä* jokaisessa vallankumouksessa; meillä näitä virheitä oli *koko joukko*).

Koritschonerin ja Tomannin toimittamasta kommunistien päivälehdestä „Punainen Lippu” näkyy, että liike on kehitymässä hyvään suuntaan.

Siitä, kuinka pitkälle tylsyydessään, halpamaisuudessaan ja kataluudessaan ovat Itävallan sosialidemokraatit menneet, on liiankin ilmeisenä osoituksena Rennerin ja muiden samanlaisten itävaltalaisten Scheidemannien politiikka, joita auttavat — osittain tavattoman tyhmyytensä ja selkärangattomuutensa vuoksi — tavallisiksi pettureiksi muuttaneet Otto Bauerit ja Friedrich Adlerit.

Siitä esimerkkinä on Otto Bauerin kirjanen „Tie sosialismiin”. Edessäni on Berliinissä painettu „Freiheit” * kustantamon julkaisu, se kuuluu nähtävästi riippumattomalle puolueelle, joka on tasoltaan aivan yhtä kurja, lattea ja halpamainen kuin tämä kirjanenkin.

Riittää kun vilkaistaan 9. §:n pariin kohtaan („Pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminen”):

...„Pakkoluovuttaminen ei voi eikä se saa tapahtua kapitalistien ja tilanherrojen omaisuuden karkean (brutaler, raa’an) takavarikoinnin muodossa, sillä tässä muodossa se voisi tapahtua vain tuotantovoimien

* — „Vapaus”. Toim.

valtavan tuhoamisen hinnalla, mikä johtaisi itse kansanjoukot taloudelliseen häviöön, sulkisi kansantulon lähteet. Pakkoluovuttajien pakkoluovuttamisen tulee päinvastoin tapahtua järjestyneesti ja säännöstellysti" ... verottamisen kautta.

Ja oppinut mies selittää likipitään, kuinka verottamalla voitaisiin ottaa omistavilta luokilta „neljä yhdeksäsosaa” niiden tuloista.

Eiköhän tämä jo riitä? Mitä minuun tulee, niin näiden sanojen jälkeen (minä aloitinkin kirjasen lukemisen 9. §:stä) en lukenut enkä ilman erikoista tarvetta aiokaan lukea enää mitään herra Otto Bauerin kirjasesta. Sillä on selvää, että tämä sosialipettureista parhain on parhaassakin tapauksessa oppinut tolvana, joka on kerrassaan auttamaton.

Siinä on mallinäyte pedantista, joka on hengeltään läpeensä pikkuporvari. Ennen sotaa hän kirjoitti hyödyllisiä tieteellisiä kirjoja ja artikkeleja pitäen „teoreettisesti” mahdollisena, että luokkataistelu saattaa kärjistyä kansalais-sodaksi. Hän osallistui (mikäli tiedän) jopa Baselin manifestin laadintaan vuonna 1912, jossa manifestissa ennustetaan suoraan, että *proletaarinen vallankumous* puhkeaa juuri sen sodan aikana, joka sitten syttyi vuonna 1914.

Mutta kun tuo proletaarinen vallankumous todella koitti, niin yliotteen sai pedantin, poroporvarin luonto. Tämä poroporvari pelästyi ja ryhtyi vaelemaan *myrskyävää vallankumousta reformististen korulauseiden öljyllä*.

Hän pänttasi lujasti päähänsä (pedantit eivät osaa ajatella, he osaavat painaa mieleensä ja pystyvät jankkaamaan), että teoreettisesti on mahdollista pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminen ilman takavarikointia. Hän hoki sitä alinomaa. Hän opetteli sen ulkoa. Hän muisti sen ulkoa vuonna 1912. Hän kertasi sen ulkomuistista vuonna 1919.

Hän ei osaa ajatella. Kun imperialistisen sodan jälkeen ja sitä paitsi sellaisen sodan jälkeen, joka saattoi jopa voitajatkin perikadon partaalle, sen jälkeen, kun useissa maissa puhkesi kansalaissota, sen jälkeen, kun tosiasiat ovat kansainvälisessä mitassa todistaneet, että imperialistinen sota muuttuu kiertämättä kansalaissodaksi, kun kaiken tämän jälkeen vuonna 1919 jKr. Wienin kaupungissa propagoidaan, että kapitalisteilta on otettava „järjestyneesti” ja „säännöstellysti” „neljä yhdeksäsosaa” heidän tuloistaan, niin silloin täytyy olla joko mielisairas tai se vanhan sak-

salaisen suurrunouden muinainen sankari, joka riemuiten „entää lehdestä lehteen läpi kirjain saa”⁸⁷...

Herttainen ja hyväntahtoinen mies, joka on nähtävästi erittäin hyvä perheen isä, mitä rehellisin kansalainen, tunnollisin tieteellisten kirjojen lukija ja kirjoittaja, tämä mies on unohtanut mitättömän pikkuseikan: hän on unohtanut, että tällainen „järjestynyt” ja „säännöstelty” sosialismiin siirtyminen (mikä epäilemättä abstraktisesti puhuen on „kansalle” edullisinta siirtymistä) edellyttää, että proletariaatin voitto on ehdottoman varma, että kapitalistien asema on ehdottoman toivoton ja että kapitalistit ovat ehdottomasti pakotettuja ja valmiita mitä rehellisimmin alistumaan.

Onko tällainen asiointi mahdollinen?

Kun puhutaan teoreettisesti, s.o. tässä tapauksessa täysin abstraktisesti, niin se on tietenkin mahdollista. Olettakaamme esimerkiksi, että yhdeksässä maassa, muun muassa kaikissa suurvalloissa Wilsonit, Lloyd George't, Mille-
rand'it y.m. kapitalismin sankarit ovat jo samassa asemassa kuin meillä Judenitsh, Koltshak ja Denikin ministereineen. Olettakaamme, että kymmenennessä, pienessä maassa kapitalistit ehdottavat tämän jälkeen työläisille: sallikaa meidän auttaa rehellisesti teitä, suorittaa teidän päätöksinne alistuen „pakkoluovuttajien” „järjestynyt” ja rauhanomainen (ilman tuhoamista!) „pakkoluovuttaminen” saaden siitä ensimmäisenä vuotena $\frac{5}{9}$ entisistä tuloista ja toisena vuotena $\frac{4}{9}$ tuloista.

On täysin mahdollista, että mainitsemisani olosuhteissa kymmenennen maan, erään pienimmän ja „rauhallisimman” maan kapitalistit tekevät tuon ehdotuksen, eikä ole kerrassaan mitään pahaa, jos tuon maan työläiset käsittelevät tämän ehdotuksen asiallisesti ja (tingittyään, sillä kauppias ei voi olla vaatimatta liian suurta hintaa) hyväksyvät sen.

Ehkäpä nyt, tämän yleistajuisen selityksen jälkeen jopa oppinut Otto Bauer ja filosofi (yhtä onnistunut filosofi kuin poliitikkokin) Friedrich Adlerkin käsittävät, mistä on kysymys?

Eikö vieläkään? Eikö selvinnyt?

Ajatelkaapa, herttainen Otto Bauer ja herttainen Friedrich Adler, onko maailman kapitalismin ja sen johtajien

asema tällä hetkellä samanlainen kuin oli Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin asema Venäjällä?

Ei, se ei ole samanlainen. Venäjällä kapitalistit murskattiin sen jälkeen, kun he olivat tehneet vimmattua vastarintaa. Muualla maailmassa he ovat vielä vallassa. He ovat herroja.

Ellette te, herrtaiset Otto Bauer ja Friedrich Adler, vielä nytkään käsitä, mistä on kysymys, niin selitän vieläkin yleistajuisemmin:

kuvitelkaa, että siihen aikaan, kun Judenitsh oli Pietarin edustalla, Koltshak oli vallannut Uralin ja Denikin koko Ukrainan, kun kaikkien noiden kolmen sankarin taskussa oli nipuittain sähköitä Wilsonilta, Lloyd George'ltä, Mille-
rand'ilta ja kumpp. rahan, tykkien, upseerien, sotamiesten lähettämisestä, kuvitelkaa, että tänä aikana Judenitshin, Koltshakin tai Denikinin luo tulee Venäjän työläisten valtuutettu ja sanoo: meitä työläisiä on enemmistö, me annamme teille $\frac{5}{9}$ teidän tuloistanne ja sitten otamme loputkin „järjestyneesti” ja rauhanomaisesti. Lyökäämme kättä päälle, „ilman tuhoamista”, sopiiko?

Jos tuo työläisten valtuutettu olisi ollut puettu yksinkertaisesti ja jos hänet olisi ottanut vastaan Denikinin kaltainen venäläinen kenraali yksinään, niin tämä olisi nähtävästi lähettänyt työläisen mielisairaalaan tai ajanut muitta mutkitta ulos.

Mutta jos työläisten valtuutettu olisi ollut hyvin puettu intelligentti ja lisäksi kunnianarvoisen papan poika (niin kuin on hyväntahtoinen ja rakastettava Friedrich Adler), jos sitä paitsi Denikin ei olisi ollut yksin, vaan olisi ottanut vastaan yhdessä ranskalaisen tai englantilaisen „neuvonantajan” kanssa, niin tämä neuvonantaja olisi epäilemättä sanonut Denikinille:

„Kuulkaapa, kenraali, tuo työläisten valtuutettuhan on niin viisas, että hän on juuri sopiva olemaan meillä ministerinä samoin kuin on Henderson Englannissa, Albert Thomas Ranskassa, Otto Bauer ja Friedrich Adler Itävallassa”.

14. II. 1920.